

til at dømme i, de Sager, der vilde komme til at henhøre under Handelsretten. Det fortjener derfor vistnok nærmere Undersøgelse og Overveielse for hver enkelt Kjøbstads Bedkommende, om og hvorledes der i samme hensigtsmæssig kan oprettes en særegen Sø- og Handelsret, ligesom Ordningen heraf uden Tvivl, i Medfør af Grundlovens § 74, bør skee ved særlige Love og ikke overlades til Administrationen ved en almindelig Bemyndigelse i en Lov betræffende Drettelsen af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn. Gjenstand for nærmere Overveielse maatte det da formeentlig ogsaa blive, om de Sø- og Handelsretter, der maatte blive oprettede, i enkelte større Byer — og kun i saadanne troe vi der bør være Spørgsmaal derom, — maaskee kunde og burde organiseres som Sø- og Handelsretter for en større Kreds, Amt eller Stift, eller om det vilde være rettest at blive staaende ved den Afgang, der efter de almindelige Procesregler er for Parterne til, naar de derom ere enige, at indbringe deres Sag for en anden sidsordnet Ret. At Omstet som Indførelsen af særegne Handelsretter rundt om i Provinsierne er valdt derom vidne isvrigt de til Folkethinget indkomne og til Udvalget afgivne Adresser i den Retning fra flere Kjøbstæder, nemlig fra Aalborg, Aarsens, Bogen, Faaborg, Hjerteminde, Nyborg, Odense og Randers. Vi skulle efter disse Bemærkninger gaae over til Udkastets enkelte Dele, idet vi foreløbig med Hensyn til Titlens Bemærke, at den hellere maatte hedde en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn, da det vel ikke er Meningen at begrænde Rettens Competence til Kjøbenhavnske Sager saaledes, at Parterne ikke, naar de derom maatte være enige, skulde kunne for den indbringe Sager, der uden saadan Overenskomst vilde høre hjemme for en Domstol udenfor Kjøbenhavn. Vi antage meget mere, at det under Forudsætning af, at den eventuelle Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn vinder Anseelse, navnlig i Handelsstanden, vil være naturligt og

heldigt, om det blev almindeligt at bringe i alt Fald større og vigtigere Handelsager, der ikke efter de almindelige Procesregler høre ind under Kjøbenhavns Jurisdiction, til Afgjørelse ved Sø- og Handelsretten her, og for at gjøre det endmere tydeligt, at dette kan skee, skulde vi tillade os til Udkastets § 15 at foreslaae en udtrykkelig Tilføining herom.

Hvad Rettens Organisation angaaer, da troe vi, at Byrden af at være Medlem af Sø- og Handelsretten vilde lettes for de sø- og handelskyndige Medlemmer, naar der beffikkes et saa stort Antal af disse paa engang, at det kunde gaae paa Dmgang imellem dem maanedsviis eller fjerdingaarsviis at sidde i Retten. Naar saaledes f. Ex. hvert handelskyndigt Medlem af Retten i Reglen kun vilde komme til at sidde i Retten 2 à 3 Maaneder om Aaret i 4 Aar, og hant forud omtrent kunde beregne, hvilke Maaneder det vilde blive, og derefter indrette sig, tør man uden Tvivl haabe, at mange af de dygtigste og bristigste Mænd, der under andre Omstændigheder vilde finde det usørenligt med deres Forretninger at tage Sæde som Medlem i Sø- og Handelsretten, vilde føle sig opfordrede til ikke at unddrage den nye for Handelsstanden saa vigtige Institution deres Medvirken. Ogsaa medfører Ubvidelsen af Antallet, at Valget efter Sandfynlighed ikke blot vil falde paa enkelte tildeels ældre og fra andre offentlige Forhold bekjendte Mænd, men at ogsaa vel ansete og dygtige noget yngre Mænd blive tilkaldte. Udvalget har derfor tænkt sig, at der burde vælges et Antal af 20 handelskyndige og 10 søkyndige Medlemmer, hvorefter det da vilde blive unødvendigt at vælge Suppleanter. Vaterskonten og Skipperlaugets Aldermand har man vel meent i Almindelighed vilde blive og maatte ønskes at blive Medlemmer af Sø- og Handelsretten, men da det dog ikke kan benægtes, at der kunde komme en Tid, da en Vaterskonts eller Skipperlaugets Aldermands Personligheder maatte ansees for mindre vel skikede til at være Dominere, har man troet, at det vilde være rigtigst ikke just at bestemme, at de skulde være faste Medlemmer af Sø- og Handelsretten, men at lade deres Sæde i denne fremgaae af frit Valg. Man